

застана срѣдъ пчелитѣ хубава, доволна, честита въ своето златно облѣкло и каза съ треперящъ отъ радостно вълнение гласъ:

— Бждете благословени дѣца мои! Да бжде благословенъ светия ви трудъ, да бждатъ благодатни полето, рѣкитѣ и горитѣ, да бжде кроткъ вѣтърътъ да ви позлати слънцето съ усмивката си... Поздравете цвѣтята, сутринята и цвѣналитѣ сливи!

Съ смирение изслушаха дѣцата-пчелици, благословията на своята майка-царица и тръгнаха на работа.

Най-напрѣдъ излѣзе златната, по нея сребърната, слѣдъ нея елмазената, послѣ копринената, послѣ слънчената и запѣха — зъмъ, зъмъ, зъмъ!

Слѣдъ тѣхъ цѣлиятъ роякъ излѣзе и се пусна съ жужение по миризливия бѣлъ цвѣтъ на сливитѣ.

И Богъ извиси слънцето, спрѣ вѣтърътъ, умири рѣкичкитѣ и потоцитѣ, отвори цвѣналитѣ чашки въ полето пълни съ роса...

И пролѣтниятъ день почна своя таинственъ и сладкъ животъ.

